

En hjälpande hand

Maken och jag har tillbringat en vecka i Bosnien-Hercegovina. Vi har åkt buss genom landet, besökt viktiga platser, först Sarajevo med den vackra Gamla Staden med minnen från belägringen 1992-95, det vackra biblioteket som blev helt förstört men återuppbyggdes och nu används som parlamentsbyggnad. Vi såg kyrkor, synagogan och moskén där man för ovanlighetens skull har en mänsklig, icke inspelad, böneutropare, som kallar till bön fem gånger om dagen. Alla kulturer och religioner möts här. En lunch prövade vi nationalrätten Cevapcici, en

rätt bestående av ett ovanligt segt pitabröd, fem små läckra korvar och RÅ gul lök i stora bitar. Ingen favorit för mig.

I Sarajevo en söndagseftermiddag är alla uteserveringar fulla av människor som sitter i solen och njuter av sitt kaffe. Kanske befann vi oss i delen med huvudsakligen muslimsk befolkning, det dracks varken öl eller vin. Men till slut, lite gömd vid en bakgata såg vi skylten In Vino Veritas, så det var väl inte alldeles förbjudet att unna sig ett litet glas.

Vi gjorde en tur upp till Jahorina där vinterolympiaden gick av stapeln 1984. En mycket vacker plats i bergen där snöbristen har gjort det svårt att hålla igång turismen varför underhållet av

byggnaderna delvis blivit eftersatt.

Innan vi lämnade Sarajevo besökte vi Hoppets Tunnel, en 800 m lång och 160 cm hög gångtunnel genom vilken man fraktade mat och förnödenheter till dem som fanns kvar inne i staden under den fruktansvärda belägringen under 1990-talet. Var man 180 cm lång eller längre och skulle ta sig igenom, kanske flera gånger dagligen, hade man bäddat för ett diskbräck längre fram.

Vi har sett så mycket av vacker natur och höga berg när vi åkt buss till städerna Mostar, Trebinje, Dubrovnik, Jablanica och åter till Sarajevo. Vi har besökt flera vingårdar (med vinprovning förstås), och varje gång vi steg av bussen stod vår guide/reseledare och sträckte ut en hjälpande hand.

Mycket har vi sett, mycket har vi upplevt. Bosnien-Hercegovinas historia är svår att greppa, än mindre att komma ihåg, (i synnerhet som jag börjar bli lite 'glömmen' som min gamla moster brukade säga). Men vår guide, som hade alla fakta i sitt huvud, berättade i omgångar om dess omväxlande och tidvis mycket oroliga historia. På svenska! Han hade förvisso vistats 11 år i Sverige, men ändå, att vara så kunnig och berätta allt på ett språk som inte var hans modersmål var värt all beundran.

Och sen fanns han ju alltid där, med en hjälpande hand när vi skulle stiga av bussen.

Loulou Eriksson

